

Tuần Báo Vô Vi

11 tháng 11 năm 2012

Số 107

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Hướng Tâm
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hàng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Người đời thường hay còn duyên và hết duyên là sao?
- 2) Phải làm sao mới có được ánh sáng trong nội tâm ?
- 3) Bóp méo sự thật là sao ?
- 4) Muốn tránh khỏi cuộc đời đau khổ thì phải làm sao ?
- 5) Hôm nay là ngày lễ mọi người đều nghỉ, Bé vẫn làm việc hay sao ?
- 6) Việc gì là vui ?
- 7) Người đời hay sợ ông bà cha mẹ bệnh và chết, tại sao ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Ngày 29 tháng 3 năm 1994 1) Hỏi : Người đời thường hay còn duyên và hết duyên là sao ? Đáp : Thưa, người đời hết duyên là bệnh hoạn sắp xảy đến, còn duyên là thần khí dồi dào rất dễ hòa với mọi người, gia cang càng ổn định. Kệ: Sống còn hòa cảm mới tinh vi Chẳng có sân si chẳng tại vì Trí óc an vui cùng chung tiến Sống vui thanh nhẹ chẳng phân bì.	Ngày 30 tháng 3 năm 1994 2) Hỏi : Phải làm sao mới có được ánh sáng trong nội tâm ? Đáp : Thưa, muốn có ánh sáng trong nội tâm, thì phải thực hành chơn pháp khư trực lưu thanh; tinh tấn tu học, thì sẽ có ánh sáng trong tự nhiên và hồn nhiên, nằm trong nguyên lý tự thức không vá víu và bịa đặt bất cứ một việc gì. Kệ: Bình tâm học hỏi pháp thân tùy Khổ hạnh vững bền chuyển ý đi Niệm Phật gia trì tâm luyện pháp Mới hay tâm đạo rất uy nghi.
Ngày 31 tháng 3 năm 1994 3) Hỏi : Bóp méo sự thật là sao ? Đáp : Thưa, bóp méo sự thật là học văn chương, viết cho suôn sẻ mạch lạc, từ đó làm mất luôn thực chất của sự thật, cuối cùng chỉ hại mình mà thôi, cũng như dịch kinh Phật, hành văn theo đời nay, thì thực chất không còn nữa, tam sao thất bản là vậy. Kệ: Đổi thay thay đổi hằng ngày tiến Chẳng có nghĩ suy chẳng có phiền Nguyên lý Trời ban đều sống động Cảm thông thiên địa thức tâm liền.	Ngày 1 tháng 4 năm 1994 4) Hỏi : Muốn tránh khỏi cuộc đời đau khổ thì phải làm sao ? Đáp : Thưa, muốn tự tránh khỏi cuộc đời đau khổ thì phải tự tu tự thức mới thấu đáo được nguyên lý vô sanh, dừng hành trong thanh tịnh. Dứt khoát tiền tài danh vọng nhơn duyên, thì mới có cơ hội bước vào lãnh vực thanh tịnh của nội tâm, bằng lòng nhịn nhục thăng hoa, phần hồn thức giác vô tư, làm việc gì cũng có kết quả tốt. Không tham tiền sẽ có uy tín và có tiền, không tham tình đời, thì tình Trời sẽ được mở rộng, tâm thân sẽ được an lạc, vui hành trong chơn thức. Kệ: Bình tâm học hỏi trí phân minh Cơ thể lân la thức thể tình Học khổ thực hành chơn đạo pháp Quy nguyên giếng mối thức hành trình.
Ngày 2 tháng 4 năm 1994 5) Hỏi : Hôm nay là ngày lễ mọi người đều nghỉ, Bé vẫn làm việc hay sao ? Đáp : Thưa, những ngày nghỉ là dành cho người lười biếng và mệt mỏi, còn về phần Bé còn sống thì còn làm việc mới vui. Kệ: Thực hành phát triển thật là vui Ổn định vui tươi thấm đạo mùi Quy hội chơn hồn tâm ngộ đạo Càng tu càng tiến thật là vui.	Ngày 3 tháng 4 năm 1994 6) Hỏi : Việc gì là vui ? Đáp : Thưa, thanh tịnh tức là vui của người hành đạo, không có một mây may dấy động tức là tiến. Kệ: Vạn linh thức giác chẳng lo phiền Khuya sớm công phu sống vẫn yên Thanh tịnh thực hành tâm thức giác Hành thông đời đạo cảm vui riêng.

Ngày 4 tháng 4 năm 1994

7) Hỏi : Người đời hay sợ ông bà cha mẹ bệnh và chết, tại sao ?

Đáp : Thưa, người đời hay sợ ông bà cha mẹ chết, là vì người đời chưa thông cảm luật tiến hóa của tâm linh phần hồn, sanh trụ hoại diệt đương nhiên phải có, biết được luật nhân quả, thì tâm không bao giờ động về việc này.

Kệ:

Chết rồi chỉ có chôn thân xác
Tiến hóa không ngừng đổi đổi thay
Nhân quả định rồi tâm phải chịu
Dịp may tiến hóa phải hăng say.

Mừng Ngày Giáng Sinh Độ Đời Thiền sư Lương Sĩ Hằng – Vĩ Kiên 13 tháng 11 năm 2012

Kính Thưa Toàn Thể Quý Bạn Đạo,

Cứ mỗi độ Thu về vào ngày 13 tháng 11, bạn đạo Vô Vi khắp nơi trên thế giới vui mừng đón chào ngày Lễ Sinh Nhật của Đức Thầy kính yêu. Năm nay mặc dù Đức Thầy không còn hiện hữu trên mặt hữu vi, nhưng đối với Vô Vi, Đức Thầy vẫn luôn luôn trực tiếp quang chiếu làm việc theo lời di chúc quý báu Đức Thầy đã để lại.

Nhân dịp này, chúng tôi thiết tha kêu gọi tất cả bạn đạo Vô Vi trên thế giới hãy cùng nhau ghi nhớ và hân hoan hạnh phúc chào mừng ngày Giáng Sinh độ đời của Đức Thầy kính yêu. Đây cũng là cơ duyên cho huynh đệ tỷ muội quây quần chung vui, học hỏi và chia sẻ kinh nghiệm tu học trong tinh thần thương yêu tha thứ. Cũng trong cơ hội này, anh em trên dưới một lòng, theo đường hướng vạch sẵn của Đức Thầy, kế hoạch trật tự duy trì và phát dương một cách trung thực những gì Đức Thầy đã chuẩn bị và để lại cho nhân sinh.

Chúng tôi kính chúc tất cả quý bạn đạo được hưởng trọn niềm vui và hạnh phúc nhân ngày Giáng Sinh độ đời của Đức Thầy. Ước mong 13 tháng 11 hằng năm sẽ trở thành ngày lễ kỷ niệm lớn của những đứa con Vô Vi và cộng đồng Vô Vi trên thế giới.

Kính chúc tất cả các bạn đạo Vô Vi gặt hái được nhiều thành quả tu tập nhân ngày Giáng Sinh độ đời của Đức Thầy.

Nay Kính,
Ban Biên Tập “*Tuần Báo Vô Vi*”

Luận Đàm I

Thầy: Hồi nhỏ viết thư hoài hà đến khi qua đây thấy hoàn cảnh thay đổi đau khổ, buồn tủi nhưng mà không biết đây là một cơ hội cho mình tự sửa mình và để mình thấy gần ông Trời nhiều hơn. Mình thấy tình thương của ông Trời đâu có bỏ mình, Đấng Cha lành đâu có bỏ mình, chính mình bỏ đấng Cha lành. Hồi tình thương của Cha Mẹ hiện tại ở thế gian đâu có ai bỏ con. Biết rằng đó là lưu manh cha mẹ nó cũng không có bỏ. Cho nên để cho nó có cơ hội để sửa chữa và ăn năn. Cho nên nhất định phải nhớ rằng cái tiền kiếp của mình lỗi thời thành ra kiếp này nó còn vương cái tánh đó. Cho nên cái tánh đó mình phải tự sửa chứ không có ai sửa cho mình được. Cha Mẹ thế gian cũng không có sửa được. Cha Mẹ là thế Thiên hành đạo, mà bây giờ mình biết thương yêu Cha Mẹ, mình sẽ thương Đấng Thượng Đế, mình thương yêu tới vô cùng. Vibration¹ của Thượng Đế là vô cùng, ở trước mắt mình, ở trong mình mà mình không thấy, tại vì nó mau quá, mình chậm. Nếu mình tu vibration y như vậy thì mình là Thượng Đế rồi, đâu có cần phải lo nữa. Mình chỉ lo sao cho nó trong lành để làm những việc phải làm mà thôi. Mà mình phải chấp nhận để tiến hóa, mình không chấp nhận ai chấp nhận lấy mình, ai sửa cho mình, đồ thừa người này, đồ thừa người kia, đồ thừa người nọ vì ngoại cảnh thôi nhưng mà tại sao không sửa nội tâm? Cái quan trọng nhất là cái sửa nội tâm. Thanh trai là phải sửa cái tâm, sửa cái hồn chứ đâu sửa bên ngoài, kêu bằng thanh trai, những người thanh trai là cái gì họ chửi tôi cũng nhận, tôi phải sửa, mới đạt tới thanh tịnh.

Họ nói oan, nói ức cũng phải chịu. Tôi ở Việt Nam họ nói oan nói ức thết rồi. Bởi vì, tôi thấy cái bệnh của họ tôi còn phải cứu họ nữa. Họ chửi tôi còn cứu họ, rốt cuộc họ cũng quỳ gối vậy. Nhiều người xờ, tôi chửi ông vậy vậy mà sao ông không giận, ông lại thương yêu, họ khóc, thấy không? Cái đó là mình thấy rõ bệnh nhân rồi mà chính mình đã lâm phải cái bệnh đó, mình mới biết rõ để trị bệnh. Thì mình thấy nghĩa là đấng Cha lành Thượng Đế đang sửa trị bệnh hoạn của chúng ta từ giờ phút khắc. Nếu mà

không để chúng ta nằm bệnh viện thì đâu cần nghĩ cái bản thể này chi. Bản thể này là bệnh viện của phần hồn mà không biết sửa và không biết ăn năn mà làm điều sai quấy là bị sa đọa, bị ngoại cảnh nó thu hút thì cái tánh, cái tánh ở trong người, thấy không? Người này giận người kia, người hờn người nọ để làm gì? Để tự sát mà thôi chứ không phải xây dựng, thấy không? Chớ xây dựng là chỉ có thương yêu, rốt cuộc là tình thương và đạo đức.

Bạn đạo: ... (nghe không rõ).

Thầy: ... (nghe không rõ).

Thầy: Hồi trước tôi qua bên không có thì giờ điện thoại.

Bạn đạo: ... (nghe không rõ).

Thầy: Tôi không có thì giờ. Tôi mới nắm điện thoại cái người ta tới. Kỳ tới tôi sẽ đi Mỹ. Tôi phải đi nhiều states². Bởi vì bên Washington DC, bên hội Phật học họ cũng tính đón tôi để tôi giảng cho chung hết.

Bạn đạo: ... (nghe không rõ).

Thầy: ... Đẹp trai. Hồi sửa soạn đi với tôi nó lút chút.

Bạn đạo: Hồi đi ra chào ông Tám nó còn lút chút ạ.

Thầy: Nháy mắt là tới. Đó những cái gì mà Cha Mẹ sắp đặt cho mình không bao giờ mình hiểu trước được nhưng mà những gì của Thượng Đế sắp đặt cho mọi người không bao giờ hiểu được, thấy không? Phải tin rằng có Thượng Đế sắp đặt mới có ngày nay, mới có kỳ hội ngộ. Cho nên cái ngoại cảnh không có làm gì được hết. Cũng như cái chuyện gì xảy tới rồi bà cứ lo ào ào, ào ào rốt cuộc là gì, rồi cũng đành chịu thôi, đâu có ai chịu, đâu cầu cứu ai được nhưng mà cứ việc học, không sao. Trong cái khổ đó mới thấy có cái sướng, cái kinh nghiệm mới là phong phú, cái kinh nghiệm mới là trường cửu, không sao hết. Phải hiểu một chút thì gia đình mới yên, còn không hiểu lộn xộn hà. Người này đồ thừa người kia, rốt cuộc có gì đâu. Ông Trời ông cho cái tánh này phối hợp với cái tánh kia để học. Vô trường mà không ra bài làm sao tiến, mình sống ở đây là đi vô trong trường đại học của càn khôn vũ trụ mà nếu không có bài làm sao mình tiến được. Có gia đình nào yên không? Không chuyện

¹ Vibration: chấn động lực.

² States: tiểu bang.

này cũng chuyện kia, không chuyện kia cũng chuyện nọ. Tới ông Tổng Thống ... (nghe không rõ). giàu nhất cũng có chuyện thiếu gì. (Thầy cười.) Nói chuyện ông đau cái thận thôi, điều đó là thực tại gia đình ông lộn xộn hết rồi, thấy không? Cho nên khi mình hiểu được, biết Thượng Đế thương mình. Người con mà biết Cha Mẹ thương mình thì người con đó an tâm. Sự thật người Cha lo cho người con rất nhiều mà không nói rõ cho nó biết được bởi vì trình độ nó chưa tới, thấy không? Bây giờ Thượng Đế lo cho mình, mình lo cho con, mình tu thanh tịnh rồi mình lại thấy cái mission³ từ khi mình rời Thượng Đế xuống thế gian. Cho nên các anh luân hồi luân hồi xuống thế gian đây xương chất thành đồng núi bao nhiêu kiếp rồi. Tôi hy vọng kiếp sau tôi sẽ làm được người tốt. Kiếp sau tôi sẽ làm một người hiền chớ anh đâu có biết đường về Thiên Đàng. Bây giờ, tu cái pháp này nói tôi đi về Thiên Đàng trực chỉ mở bộ đầu này kia nọ chớ hồi nào tới giờ nói ăn hiền ở lành để kiếp sau tôi mạnh giỏi hay là tôi làm ông nhà giàu, làm cô tiểu thư ví dụ vậy. Thành ra cái xương nó luân hồi chất thành đồng núi chứ không phải ít, đâu có phải năm ba năm đâu. Cho nên cái phần hồn con người là đi tới vô cùng tận không có giới hạn. Cho nên một cái việc gì là mình phải chấp nhận học để tiến, chấp nhận học để tiến thì anh thấy trong đó anh thấy Thượng Đế rất rõ ràng. Phật là con người, Phật là con Thượng Đế mà, học tới thanh tịnh để hiểu chơn lý, thấy không? Đó, cho nên khi mình thấy đứa con nó học nó thi đậu rồi nó tự lo lấy, mình cũng mừng, rồi cưới vợ có con nó biết yêu cha mẹ, thấy không? Cho nên sau này tôi có giảng từng chữ một để cho mọi người nghe để hiểu. Chớ thiệt họ đang nhầm lẫn thành ra cả quả địa cầu đều lộn xộn, thấy chưa? Cho cha mẹ thế thiên hành đạo để dạy con mà con không hiểu cha mẹ cho nên nó sanh lộn xộn hà, không có gì đâu.

Còn vợ chồng là bài học trao đổi, đâu có sống đồng quan chết đồng quách đâu? Sửa mình để tiến hóa tiến tới vô cùng mà, thấy không? Cho nên không có giới hạn đâu, người vợ không hiểu thành ra lộn xộn. Như sống ở trên đất Pháp này là chỗ tự do, bình đẳng anh thấy không? Mà đất Pháp này nuôi dưỡng biết bao nhiêu nhân tài ở khắp thế giới tới đây họ hướng thiện. Nơi chúng ta hòa hợp đủ thứ nhân tài xây dựng tại đất Pháp, anh thấy rõ không? Mà rốt cuộc chưa có ai biết đi về nguồn cội. Tôn giáo rất

hiều có ai hiểu cách nào mà đi về nguồn cội, đi với đường họ không hiểu. Mà bây giờ mình có cái này mình được cái ân huệ lớn để học tu để thấy, càng ngày càng thấy, thấy làm bao nhiêu công chuyện đó rồi nó sẽ đọng chạm rồi nó hiểu. Còn nếu không chịu thực hành không bao giờ có, thấy không? Cái chuyện huyền diệu thì bên trên chứng tâm mình thôi. Riêng cái người lo tu mà tâm hiền lương, cái đó cũng làm việc được à. Khi mình xuất được mình cũng phải lo cái vấn đề đó, những người mình cần, không phải nói đệ tử, những chiến sĩ của Thượng Đế, mình cần để xây dựng cho quả địa cầu, mình phải giúp họ chứ, cái đó đương nhiên phải làm.

Cho nên cái pháp này, ở Toulouse họ cũng chưa có rõ họ cứ nói tôi là miracle⁴, ông này tại sao nè. Tôi bệnh tôi nặng ngực mà ông cứ nói chuyện không hà mà tôi hết miracle bởi vì nguyên căn của tôi của các anh cũng vậy đi lên nhưng mà các anh đi xuống giờ tôi kéo các anh đi lên vì tôi đã từng đi lên. Thành ra nói chuyện chập cái hết bệnh rồi tới tôi châm ít cái khỏe chứ có gì đâu, đi hoài tới hoài thăm hoài hết bệnh. Thành ra họ nói cái ông này lạ quá bởi vì tôi tới Manila mà bác sĩ của ... (nghe không rõ) mời tôi vô trị là hết rồi, cái chỗ đó là hôpital⁵ của first lady của đệ nhất phu nhân toàn thứ giỏi mới vô trong đó được mà bác sĩ mời tôi trị có cái bệnh nhức đầu mà bao nhiêu năm không trị được. Tôi mới vô có cái gì đâu bà là bác sĩ bà chưa có chồng, thấy không? Nhưng tánh bà nóng. Bà là bác sĩ mà bà đâu có biết tánh bà nhưng mà tôi biết tánh bà, phải không? Cho nên bà phải làm charité⁶ nhiều, giúp đỡ người ta nhiều hơn trước, rồi tôi sẽ trị cho bà nội trong ba ngày bà không còn cái migraine⁷ không còn nhức đầu nữa. “Được.” Bà nói “Ông biết tánh tôi”. (Thầy cười.) Lên nằm tôi châm. Bữa đầu bà nói “bớt bốn chục phần trăm, qua bữa sau bà nói hết rồi”. Tôi nói thêm một lần nữa rồi tôi mới đi Singapore. Bây giờ bác sĩ tính đem quà tới tặng tôi, tôi nói không, không được, thấy không? Bây giờ bác sĩ tiền nhiều lắm, bà phải đem của của bà, bà chưa có chồng, bà đi làm phước đi đừng nghĩ vấn đề trần. Chúa cho bà có sự thông minh để học. Học để chi? Để thay Chúa cứu người. Mà bà học rồi bà đi làm tiền bỏ túi để làm gì bây giờ. Tiền của bà nhiều hơn cái ví bà để

⁴ Miracle: phép lạ.

⁵ Hôpital: bệnh viện.

⁶ Charité: từ thiện.

⁷ Migraine: chứng đau nửa đầu.

³ Mission: nhiệm vụ.

làm gì bây giờ mà bà không có chồng. Bà nói “Có lý, ờ, có lý tôi bắt đầu bữa nay tôi phải làm cái đó”. Mai tôi đi rồi. Bà phải mở người ta, mở một lần ăn nhiều tiền lắm. Tôi xin giới thiệu tất cả bác sĩ bên San Francisco có ba lần, mấy anh trị không hết ông trị có ba lần hết nhưc đầu. (Thầy cười.) Cái đó cũng ơn trên cho, để cho người ta thấy để người ta học, trong lúc tôi giảng ban đêm mấy người trí thức dễ nghe, dễ hiểu.

Cái chuyện gì, nói thiệt đi khi mình tin mình không phải người ở đây thì có cách gì hỏi tới chỗ nào, thấy không? Đừng có tin quá ta là người ở đây cho phép tôi tới đây.

Sanh lão bệnh tử khổ, bệnh rồi chạy đi đâu cái bài học đó thôi. Bài học khó khăn nhất phải học mà học rồi là qua, qua là tiến, thì chỉ có chấp nhận học có cái chữ nhẫn thôi.

Hỏi nhỏ tới lớn hỏi bà cụ học cái gì? Học có nhẫn không. Nội cái nhịn ông không? Phải không? (Thầy cười.) Mà học chỉ ông, học có cái nhịn ông vậy thôi. Lúc rày ông sao?

Bạn đạo: Thì cũng vậy.

(còn tiếp)

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Nanterre ngày 09-11-1980)

Hướng Tâm

Kính Thông Báo: Kính mong quý bạn đạo hướng tâm cầu nguyện cho mẹ của bạn đạo Nguyễn thị Thu Ba, là cụ bà Hồ thị Nhung, sanh năm 1934 (Giáp Tuất), mất ngày ngày 6 tháng 11 năm 2012 (nhằm ngày 23 tháng 9 năm Nhâm Thìn) tại phường Bình Khánh, TP Long Xuyên, tỉnh An Giang, hưởng thọ 79 tuổi, an táng tại đất nhà được siêu sinh tịnh độ.

Chân thành cảm ơn quý bạn đạo.

Bạn đạo Mỹ Tho kính thông báo và xin phân ưu cùng gia đình.
Thành tâm cầu nguyện cho bà được siêu thăng tịnh độ.

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 15 tháng 6 năm 1974

Thiên địa huy hoàng chuyển hóa sanh
Nhơn sanh tại thế tiếp thừa hành
Sanh sanh diệt diệt không giờ dứt
Thế sự đa đoan tự tiến hành

Cơ năng bản thể phân ranh
Thượng trung quy hạ thừa hành hóa sanh
Phân ra chơn giả giựt giành
Đấu tranh vụ lợi tự hành lấy thân
Bất minh hòa giải xa gần
Giữ minh thủ thế thủ phần hơn thua
Tâm không tiến giải phân mùa
Cơ trời xoay chuyển nắng mưa đủ điều
Trăng sao ẩn chiếu thủy triều
Có lên có xuống có nhiều dở hay
Cổ kim chuyển hóa đến nay
Phân đông chẳng biết dở hay của hồn
Lầm sai hướng ngoại dập dồn
Khổ đau tăng trưởng vía hồn bất minh
Tạo thêm lý thuyết giả tình
Người minh chẳng nói làm thinh hiểu hòa
Quá trình Phật Pháp Di Đà
Chiếu minh hành giả tự hòa chơn như
Nguyên căn không động tươi cười
Làm người bày biểu người người cảm giao
Tình thương tự giác tự đào
Đấu tranh thêm khổ chuyển vào động cơ.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên

THIÊN ĐƯỜNG DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả *Đào Mộng Nam*
Minh Giải *Lương Sĩ Hằng*

Hồi Sáu (tiếp theo)

ĐẠO CUNG THƯỢNG THANH

NGHE LINH BẢO THIÊN TÔN THUYẾT PHÁP

...
Trên là bản lược thuật các phép của bảy mươi hai sao Địa Sát xưa và nay.

Ba mươi sáu sao Thiên Cương và bảy mươi hai sao Địa Sát vốn do khí chính tà của trời đất sinh ra, ngày nay các khoa học gia phụng mệnh trời giáng phạm để đời đời, nếu như biết đem khoa học phụng sự hòa bình thì sẽ mang lại hạnh phúc cho loài người, còn nếu như cam phận làm đầy tớ cho chiến tranh thì hẳn là nhân loại sẽ bị tận diệt. Giả sử thuốc nổ đem phá núi để lấy đá làm đường xã hội sẽ được hưởng phước vô kể, còn nếu đem chế bom đạn để đánh nhau thì gieo tai họa chẳng thể lường. Hiện thời khoa học kỹ thuật tiến bộ đã chế tạo biết bao thứ vũ khí giết người như hỏa tiễn, bom nguyên tử, tia sáng, v.v... hiểm họa tàn sát sinh linh nhiều vô cùng kể này là do chính loài người tự rước tà khí, hay sao Địa Sát đầu thai để cảnh tỉnh thế nhân?

Thế mới biết lòng người đời nay kém xa đời trước cho nên chốn thế gian mới tự chuốc tà khí của trời đất cùng các sao Địa Sát, song nhân loại vẫn có thể hưởng phúc lộc vô biên vô tận vì sự tồn vong của mọi sinh linh chỉ trong một sớm một chiều, nếu như trời cao không có lòng nhân thì quả thực là tính ác của con người tự chuốc lấy hiểm họa vậy. Hi vọng chúng sanh nghe ta thuyết pháp mau tỉnh thức, từ bỏ ý chém giết để tránh cho nhân loại khỏi bị tận diệt vì tà khí sao Địa Sát bộc phát, gây nên cuộc trời đất tan hoang. Người đời nếu như có lòng lo xây dựng cuộc sống hạnh phúc tồn tại lâu dài, vun bồi thanh khí hòa bình thì sự phát triển khoa học kỹ thuật tại cõi thế gian chính là cơ báo trước của trời xanh giúp cho thế giới đi tới đại đồng. Khoa học kỹ

thuật phát triển, đời sống trần gian trở thành thiên đường, con người lui tới ngao du thế giới thanh thoi, cơm ăn, áo mặc, chốn ở, nơi đi, hết thảy đều đầy đủ tiện nghi, đời sống của con người ở cõi thế gian có khác chi đời sống của chư Tiên Thánh Phật, đó là hiện tượng trời cao cứu độ chúng sinh.

Dương Sinh: Lạy tạ những điều đức Thiên Tôn vừa khai tâm mở trí, ân đức quá sâu dày, được nghe đức Thiên Tôn chỉ dạy một lần hơn cả mười năm học sách. Tình hình thế gian hiện thời cũng đều do sự an bài tuyệt diệu của đức Thiên Tôn, quả là không thể nghĩ bàn nổi.

Tế Phật: Quả là tuyệt diệu, tuyệt diệu. Chúng tôi xin cáo biệt.

Dương Sinh: Xin bái từ đức Thiên Tôn.

Thiên Tôn: Lệnh cho các Tiên Đồng hàng ngũ chỉnh tề đưa tiễn.

Tiên Đồng: Kính tiễn hai vị trở lại Thánh Hiền Đường.

Dương Sinh: Lạy tạ đức Thiên Tôn cùng chư vị Tiên Đồng. Thưa con đã sẵn sàng, kính mời ân sư trở lại Thánh Hiền Đường.

Tế Phật: Đã tới Thánh Hiền Đường, Dương Sinh xuống đài sen, hôn phách nhập thể xác.

LỜI ÔNG TÁM GIẢNG

(1) Quan Âm là dóm lại thấy cái bóng tối, “Quan” là dóm chớ không phải “Quang” là sáng. Kêu là Quán Âm đó.

(2) Đó là 36 ngôi sao Thiên Cương, đó là ổn định như vậy vẫn chiếu xuống thế gian, bất cứ giờ phút

nào, đều làm những cái việc mà trong lúc cung ứng mà gặp tới 72 sao Địa Sát này là nó biến đổi liền. Đó kêu là thuật của 72 sao Địa Sát.

(3) Đó, nó chuyển xuống là biến hóa thành tối tăm.

(4) Khi mà hiểu 36 cái sao Thiên Cương và 72 sao Địa Sát này mà chúng ta thường chú hướng thượng đó thì cái bịnh hoạn ở trong mình nó cũng bớt. Mà nếu chúng ta không biết 36 ngôi sao Thiên Cương này mà mình hướng thượng để giữ cho nó vững đó thì ôm một chiều 72 sao Địa Sát, thì con người dễ sanh bịnh lắm, đó là nói về tâm linh.

(5) Các bạn che mặt trời là ở trong nhà hoài, không đi ra ngoài cũng bịnh hà, cũng là cái pháp như vậy đó.

(6) Thuật tính sao này bây giờ cũng còn. Ở bên Tàu cũng có thuật tính sao, bây giờ cũng còn.

(7) Cho nên cái nào cũng là cái pháp thuật hết thảy. Bây giờ chúng ta đang dẹp cái khăn cầu. Người tu thiên bây giờ đang dẹp cái khăn cầu, không có xin cái gì hết, chỉ sửa mình để tiến hóa thôi, cũng là một cái pháp để đi tới. Cho nên dẹp cái khăn cầu là cái có thể thấy tất cả những sự kích động và phản động của 72 cái pháp ở bên trên. Cho nên người tu bên Pháp Lí Vô Vi là lấy cái thuật ngay thẳng để chuyển giải ánh quang từ bên trên xuống và tự khai thông và luân chuyển điều hòa với cả căn khôn vũ trụ thì không có sự khăn cầu nữa, dẹp khăn cầu nó là đạt pháp rồi! Người thường họ nói tôi làm ăn tôi muốn hên này kia, tôi phải khăn cầu, là sao? Bởi vì ở trong không thông, bởi vì mình dùng 72 pháp này mình đi đến chỗ dẹp khăn cầu là phải có cái pháp, mà cái pháp mình khứ trước lưu thanh đầu có khăn cầu, mà nó lưu trước thì nó phải cầu thanh, cầu cái này, cầu cái kia, cầu thêm trước hay là cầu thêm thanh. Còn cái này mình không! Khứ trước lưu thanh, thì thanh hòa thanh chỉ đi lên thôi! Cho nên 72 pháp này là mình chỉ lấy cái pháp thứ 72 là mình thấy tất cả những cái pháp biến chuyển, tối tăm ở đâu? Mà mình không chịu khai mở, tất cả 72 pháp mà Vô Vi chỉ có một pháp mà thấu đáo 72 pháp, mà Vô Vi chỉ có một pháp để thấy rõ 36 sao Thiên Cương bắt đi bắt dịch không có gì thay đổi. Còn nếu những người tu Vô Vi mà thiếu trung tín là bị biến thể vào 72 pháp này, sao tôi tu càng ngày càng tăm tối? Tại tôi còn giận người ta, tôi ôm cái pháp giận, tôi ôm cái pháp hờn, tôi ôm cái pháp hơn thua, mà tôi chưa mở được cái chơn diện hòa đồng, cái chơn linh tôi thiếu hòa đồng. Các bạn tu đây là trong mấy cái khóa này là cái khóa quan trọng nhất của Vĩ Kiên mà từ hồi nào tới giờ chưa có, là đã học

rất nhiều trong mấy ngày nay, để khai mở mình ra để tận dụng sự sáng suốt, vận dụng tất cả vận hành trong cái sự khôn ngoan khối thần kinh trung ương liên hệ với căn khôn vũ trụ. Hôm rày các bạn chỉ học vận dụng cái đó mà thôi! Để nhận định từ lời nói này đến, từ người kia đến, từ người nọ đến, mà chúng ta vận dụng sự sáng suốt để xét coi sự thanh tịnh có không? Còn nếu mà sự thanh tịnh mất đi không bao giờ phán xét được cái gì hết, muốn quy không cũng phải có cái sự sáng suốt. Sáng suốt là gì? Là thanh tịnh, mà muốn có thanh tịnh thì phải có quân bình. Cho nên các bạn mượn cái pháp để lập lại sự quân bình rồi đi đến sự thanh tịnh, từ thanh tịnh nó mới tỏa ra sự sáng suốt, rồi vận dụng sự sáng suốt là hỗ trợ cho vận linh tiến hóa, thì con đường đó là con đường giải thoát rất rõ ràng, và 36 ngôi sao Thiên Cương, 72 sao Địa Sát này nó đã chứng minh sự vận chuyển trong con người và sự bắt đi bắt dịch, luật trời đã có rồi, chớ không phải bây giờ mới đặt! Đã có rồi, nhưng mà nó tùy thời, nó biến chuyển tùy thời, là vì cái Địa Sát nó thay đổi thì nó phải biến chuyển tùy thời, còn cái luật ban chiếu thì nó luôn luôn là ban chiếu. Cho nên chúng ta biết ông trời và chúng ta đi thẳng tới ông trời với một tâm lành, thiện và thật thì tự nhiên chúng ta đến, mà thiếu thiện, thiếu thật thì không bao giờ đến, mà khi mà có thiện có thật là có dừng chí rồi, có đầy đủ rồi, có Bi Trí Dũng rồi, thật là Bi Trí Dũng. Tôi thật tôi có thể qua lửa được mà lửa không đốt tôi, còn nếu tôi sợ lửa thì chắc chắn là lửa đốt tôi, thấy không? Tôi sợ đau, chắc chắn là tôi phải đau thêm, sự thật là tôi không có sợ. À, phải thật thà và phải thanh tịnh mới nhận định ra được, thật thà là tự nhiên nó đi tới chỗ sáng suốt. Nhiều người nói tôi thật thà tôi thua lỗ, tội nó đang giành ăn tôi không giành phần. Đừng có giành, mà các bạn có, thì đó là học cái gì? Học được cái dừng, mà các bạn không có tranh chấp rồi từ cái dừng nó xây dựng tới cái trí tuệ sáng suốt và nó mở cái lượng từ bi luôn. Cho nên chúng sanh còn lầm là vì sợ mất, vì không thấy, chỉ có cặp mắt là chánh, cặp mắt mở ra được là thấy hạnh phúc, hạnh phúc ở trước mặt là cặp mắt đó thôi, chớ còn những cái chuyện mà thấy trong tâm nó không bao giờ nó thấy được, chỉ có người tu mới thấy được, người tu đóng cửa đời mở cửa đạo mới thấy được. Chỉ có cái pháp đóng cửa đời, mở cửa đạo là cái pháp Soi Hồn nè, co lười rằng kẻ rằng, thậm chí nói chuyện cũng không có nói nữa, bớt luôn, để cho chơn thức đàm luận, bởi vì cái nguyên linh sẵn có mà khai thông tâm đạo ở bên

trên, không bị lường gạt nữa. Rồi tôi đã hành cái pháp này rồi, rồi tôi đóng cửa đời, mở cửa đạo, mà các bạn lỗ tai cũng bịt mà, Soi Hồn bịt hết rồi. Đó rồi co lười rằng kê rằng ý tưởng mình nhìn ngay trung ương này mà làm sao thấy ánh sáng nhưng mà tôi sẽ thấy ánh sáng. Ánh sáng đó là ánh sáng chơn thật và sức mạnh, sức mạnh của ai? Của chính ta, của chơn tâm! Cho nên cái pháp Soi Hồn, tu ngồi nhắm mắt vậy mà nó mở. Ban đầu các bạn đang thấy đen vậy, thấy đen một chập rồi thấy cái đen đó thấy nó lớn rộng, rồi nó lần lần... nó đi ra, nó càng đi ra nó mới tụ ánh sáng, cho nên tôi nhắm mắt, tôi thấy đen, tôi thấy bóng tối. Cái đó là tôi không muốn nhưng mà cứ nhìn cái bóng tối đó, coi thử mình có quyết tâm nhìn thẳng nó không, nhìn thẳng rồi cái bóng tối đó nó sẽ lan rộng ra, từ bóng tối đó nó đi trở về ánh sáng. Một cái tri chí, kiên nhẫn của hành giả mà thôi, chớ đừng nói tôi nhắm mắt tôi không thấy Trời Phật, tôi không thấy Tiên, nhiều người nói: Ồ! Chu cha, tôi nhắm mắt tôi lên tôi gặp cô Tiên xạo ít câu coi sao! Cái đó không được! Mình đã tầm tối cộng thêm cái sự tầm tối, ham muốn là tầm tối, mà mình trở về với bình thân, mình làm đúng luật tự nhiên, Soi Hồn, Pháp Luân, tự nhiên thơ thới, tôi làm cái pháp này khứ trước lưu thanh, là thanh về đâu? Là thanh về trời, nhẹ là về trời! Con đường giải thoát rõ ràng. À, tại sao tôi bịt nó lại, để cho nó đọng, nó giải, nó mở. Rồi tại sao tôi hít vô? Cũng để cho nó đọng nó giải nó mở nó mới thức, thấy chưa?

Hôm rày giảng đạo lu bù, nói đủ chuyện hết, nhưng mà cũng có bao nhiêu công chuyện đó thôi, cũng đọng nhau rồi giải rồi thức, phải không? Nói chuyện với tôi cũng vậy, cũng đọng với nhau rồi mới thức. Thì bây giờ mình đang Soi Hồn là đọng, thức, mở trong thanh tịnh, mà đang làm Pháp Luân Thường Chuyển đọng, thức mở trong thanh tịnh. Khi mà các bạn làm đủ pháp rồi, các bạn ngồi yên tịnh, thanh nhàn! Nói tôi đang làm việc với Thượng Đế, tôi đang khai thông càn khôn vũ trụ, đang mở tiểu thiên địa này, rồi từ từ các bạn làm thơ thới, làm việc lớn mà, đâu phải làm việc nhỏ, đâu phải ngồi đó cầu xin ông trời được đâu, ông trời đâu có giúp, ông Phật cũng không có giúp, có duyên thì tương ngộ một chút trong giây lát thoáng qua thấy cái mặt vậy thôi. Đó là cái duyên mà cái vía nó biến thể vậy thôi, chớ kì thật là mình phải thơ thới mình mới đi tới cái thức hòa đồng. Cho nên cái pháp này nó vi diệu vô cùng mà nhiều người khinh cái pháp này, chính nó đã dọa nó, nó tu một thời gian nói: “Tôi không cần

thiền nữa, tôi nói chuyện siêu lí còn hơn ông Tám nữa!” Làm sao hơn được! Một biến chơn lí mà làm sao hơn được! Có ai hơn ai đâu! Ông Tám cũng không hơn những người đó được, mà những người đó rốt cuộc cũng không hơn ông Tám được! Cho nên dùng cái hơn là trật rồi! Mà cho cái hay cũng là trật rồi! Làm sao mình vận dụng sáng suốt để mình thấy và mình tiến. Cái đó là cái quan trọng! Mà cái sáng suốt để làm cái gì? Làm sao để được sáng suốt? Cái Soi Hồn là đem tới sự sáng suốt, bộ óc thần kinh của các bạn được vận dụng, khai mở thì cái hỏa tâm nó không có tụ nữa. Hỏa tâm trước nó phải giải ra mà nó lưu cái hỏa tâm thanh nó mới đem ra ánh sáng. Rồi các bạn làm Pháp Luân Thường Chuyển đầy rún đầy ngực tung lên bộ đầu, ngộp, ngộp, ngộp hết thở, để chi? Để vận dụng cho nó đi lên, thay vì nó ép xuống dưới nó tạo dục, vận dụng nó đi lên rồi, tự nhiên các bạn không cần nói nó đi lên, cứ nói đầy rún, đầy ngực tung lên bộ đầu mà nó đi lên hồi nào các bạn không hay; mà các bạn dùng ý chí nói tôi vận dụng nó đi lên là trật rồi đó, vì sao? Sự ham muốn đi lên nó đi trước hơn cái cơ tiến của ở bên dưới thành ra nó đi quá lố, trật lất. Ta dặn đầy rún, đầy ngực tung lên bộ đầu, cứ nói đầy rún đầy ngực tung lên bộ đầu vậy thôi chớ đừng nói tôi vận dụng tôi kéo điên, không, nói bấy nhiêu đó đủ rồi thì lắng nghe sự nhẹ nhàng của mình, hít vô đầy rún, đầy ngực tung lên bộ đầu thơ thới, thì chúng ta nghiệm thấy rằng tất cả những nghiệp lực mà nó thúc đẩy con người trở về dục là phải cô đọng không? Mà tại sao giữa con người với con người ân ái với nhau là cái nóng với cái nóng nó cọ xát một chập rồi nó trung hòa hết, phần nào nó trở về phần nấy, phải đúng điên không? Là vì nó mất quân bình và chúng ta vận dụng cái Pháp Luân Thường Chuyển để cho nó trở lại quân bình, hỏi chớ cái dục đi đâu? Nó lại chuyển thức, từ cái dục chuyển thức, đem cái dục lên trên thì cái thức nó mở, nó sáng suốt, nó thấy nó yêu đời nhiều hơn. Hồi trước tôi yêu bà xã có chút mà tạo tánh ích kỉ, mà bây giờ tôi yêu tất cả rồi tôi thấy tôi mở, tâm tôi khoan khoái, tôi thấy tôi nhàn hạ, nhìn ai tôi cũng thương yêu hết, tôi yêu tất cả, yêu cả càn khôn vũ trụ. Đó mới thấy tình yêu là duy nhất, tình yêu hướng thượng là tình yêu duy nhất. Còn tình yêu hướng hạ là tình yêu suy đồi lụn bại, ích kỉ, đút vào, chen vào trong chỗ tầm tối, tranh giành ghen tương; tôi yêu cô đó tôi phải nhứt định tôi nghe một cái cô đi ăn đám cưới tôi cũng mệt rồi đó, không có muốn cô đi đâu, đi với tôi là được, phải không? Càng

ngày càng eo hẹp, vì nó bị chôn vùi trong chỗ tăm tối, mà càng ngày nó càng mở nó đem cái điển yêu lên trung tâm bộ đầu là yêu tất cả thì nó đâu có thấy cái gì đâu! Nó thấy cô đó cũng là trên đường học yêu, tại sao nó ghen? Thấy không? Thành ra thấy anh ấy cũng trên đường học yêu, thì để anh học chờ có mất đâu? Bởi giới luật đang kèm sát một bên là cái xác đó, cái xác là luật đặt theo nó, mà nó đi trật luật là nó sẽ thấy luật. Đụng rồi đau khổ nó sẽ thấy luật, mà nó đi đúng luật thì nó áp dụng được luật để

nó đi lên, thể xác nó là luật. Cho nên cái pháp Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định, đơn giản, rất đơn giản mà làm hoài nó khai thác hoài, mà nó có hoài, mở hoài, khai triển hoài, đi tới đích, tự thức, ổn định tâm can, làm việc dễ dãi, thông minh nghề nào trở về nghề đó, thực chất chứ không có lộn xộn. Khi mà chúng ta hiểu 36 ngôi sao Thiên Cương không thay đổi thì chúng ta tu chúng ta cũng không thay đổi chúng ta mới điều khiển được.

(còn tiếp)

